

Cartea lui Daniel - Numărul întâi

Ulai și Hidechel

Jeff Pippenger

2023-11-21

Slujitorii și poporul au declarat că profețiile lui Daniel și ale Apocalipsei erau taine de neînțeles. Dar Hristos i-a îndreptat pe ucenicii Săi către cuvintele prorocului Daniel privitoare la evenimente ce aveau să se petreacă în vremea lor și a spus: „Cine citește, să înțeleagă.” Matei 24:15. Iar afirmația că Apocalipsa este o taină care nu poate fi înțeleasă este contrazisă chiar de titlul cărții: „Apocalipsa lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând... Ferice de cel ce citește și de cei ce aud cuvintele acestei prorocii și păzesc cele scrise în ea; căci vremea este aproape.” Apocalipsa 1:1-3.

Zice profetul: „Fericit este cel ce citește”—sunt unii care nu vor să citească; binecuvântarea nu este pentru ei. „Și cei ce ascultă”—sunt și unii care refuză să audă ceva cu privire la profeții; binecuvântarea nu este pentru această categorie. „Și cei ce păzesc cele scrise în ea”—mulți refuză să ia aminte la avertizările și îndrumările conținute în Apocalipsa. Niciunul dintre aceștia nu poate avea parte de binecuvântarea promisă. Toți cei care își bat joc de subiectele profeției și batjocoresc simbolurile date aici în chip solemn, toți cei care refuză să-și îndrepte viața și să se pregătească pentru venirea Fiului omului, vor rămâne fără binecuvântare.

În lumina mărturiei Inspirației, cum îndrăznesc oamenii să învețe că Apocalipsa este o taină, dincolo de sfera înțelegerii omenești? Ea este o taină descoperită, o carte deschisă. Studiul Apocalipsei îndreaptă mintea către profețiile lui Daniel, iar amândouă prezintă învățături de cea mai mare importanță, dată de Dumnezeu oamenilor, cu privire la evenimentele care urmează să aibă loc la încheierea istoriei acestei lumi. Marea Luptă, 340.

„Studiul Apocalipsei îndreaptă mintea către profețiile lui Daniel.” Unii văd profeția doar în cartea lui Daniel. Dar Daniel prezintă două linii ale adevărului, iar linia de adevăr care reprezintă profețiile sale este alcătuită din ultimele șase capitole ale cărții sale. Primele șase capitole prezintă profeții ilustrate, care, în mare parte, rămân încă nerecunoscute. Înainte de a lua în considerare primele șase capitole ale cărții lui Daniel, vom explica de ce, în realitate, în ultimele șase capitole ale cărții lui Daniel sunt reprezentate doar două profeții. Sora White indică cele două profeții făcând trimitere la cele două mari râuri ale Șinearului. Când acceptăm simbolismul pe care îl expune, găsim cheia pentru a vedea două, și numai două, profeții în ultimele șase capitole ale cărții lui Daniel.

"Lumina pe care Daniel a primit-o de la Dumnezeu a fost dată în mod deosebit pentru aceste zile din urmă. Vedeniile pe care le-a văzut pe malurile Ulaiului și ale Hidechelului, marile râuri ale Șinearului, sunt acum în curs de împlinire, iar toate evenimentele prevestite se vor împlini în curând." Mărturii pentru slujitori, 112.

Vedenia din capitolul al optulea a fost dată lângă râul Ulai.

În al treilea an al domniei regelui Belșatar, o vedenie mi s-a arătat mie, chiar mie, lui Daniel, după aceea care mi se arătase la început. Și am văzut într-o vedenie; și s-a întâmplat, pe când vedeam, că mă aflam la Susa, în palat, care este în provincia Elam; și am văzut într-o vedenie și eram lângă râul Ulai. Daniel 8:1, 2.

Când am luat paragraful din Testimonies to Ministers, în care Sora White a făcut referire la «Ulai și Hidechel» și le-a numit «marile râuri ale Șinearului», disecam acel paragraf, provenit din unul dintre cele mai importante comentarii asupra studiului cărților Daniel și Apocalipsa din scrierile Sorei White. În acel pasaj ea afirmă: «Este nevoie de un studiu mult mai atent al Cuvântului lui Dumnezeu; în mod deosebit Daniel și Apocalipsa ar trebui să primească atenție ca niciodată mai înainte în istoria lucrării noastre.»

Dacă studiem cu atenție primele două versete pe care tocmai le-am citat din Daniel, capitolul opt, ele oferă două mărturii interne ale unui fapt adesea trecut cu vederea. Daniel spune: „în al treilea an al lui Belșatar mi s-a arătat o vedenie.” Apoi adaugă: „după aceea care mi se arătase la început.” Acest verset poate fi înțeles în două moduri, și oricare dintre ele duce la o concluzie identică.

Îngerul Gabriel a fost cel care a adus lui Daniel lumina profetică, așa cum a făcut cu toți profeții, căci îl înlocuise pe Satana ca purtătorul ceresc al luminii. Aceasta înseamnă că orice regulă profetică aflată în Scripturi a fost călăuzită de Gabriel. Indiferent dacă Daniel a înțeles sau nu, în versetul întâi din capitolul opt el nu doar că identifică o importantă observație profetică, ci oferă și doi martori ai acestei importante observații profetice în verset. Ceea ce a consemnat Daniel în versetul întâi este că primise o vedenie anterioară vedeniei pe care a primit-o lângă râul Ulai. Vedenia de lângă râul Ulai i-a fost dată în al treilea an al lui Belșatar. Vedenia, de dinaintea vedeniei de lângă râul Ulai, i-a fost dată în anul întâi al lui Belșatar.

În anul dintâi al lui Belșatar, împăratul Babilonului, Daniel a avut un vis și vedenii ale capului său pe patul său: apoi a scris visul și a făcut cunoscut cuprinsul lucrurilor. Daniel 7:1.

În versetul întâi al capitolului opt, Daniel precizează că a avut, de asemenea, o viziune în anul întâi al lui Belșatar, deoarece spune: „după aceea care mi se arătase la început”. A apărut viziunea de la Ulai după viziunea din anul întâi al lui Belșatar sau a apărut viziunea după prima dintre cele două viziuni paralele? Oricare răspuns este corect. Viziunea de la râul Ulai este aceeași cu viziunea din capitolul șapte. Gabriel aplică principiul profetic „repetă și extinde” și, concomitent, regula potrivit căreia, pe temeiul mărturiei a doi, se statornicește un lucru. Ambele viziuni se referă la împărățiile profetei biblice.

Viziunea din capitolul șapte înfățișează acele împărății ca fiare de pradă, punând astfel în evidență și prezentându-le în contextul puterii lor civile. Viziunea din capitolul opt prezintă aceleași împărății prin simboluri din serviciul sanctuarului lui Dumnezeu, deși fiecare simbol al serviciului sanctuarului este în mod deliberat denaturat, pentru a reprezenta o închinare contrafăcută. Daniel opt înfățișează aceleași împărății ca viziunea din capitolul șapte, dar le plasează în cadrul lor religios.

Vedenia de la Ulai din capitolul opt al lui Daniel repetă și extinde vedenia din capitolul șapte. Capitolul șapte identifică aspectul civil al împărățiilor din profetia biblică, iar capitolul opt identifică aspectul religios al împărățiilor din profetia biblică. Odată ce acest lucru este recunoscut, se poate înțelege că capitolele șapte și opt constituie aceeași vedenie. Capitolul nouă este cel în care Gabriel vine pentru a oferi explicația elementului temporal din vedenia capitolului opt. Prin urmare, vedenia de la Ulai reprezintă capitolele șapte, opt și nouă ale cărții lui Daniel. Râul Hiddekel este apoi introdus în capitolul zece.

În al treilea an al lui Cirus, regele Persiei, un cuvânt a fost descoperit lui Daniel, al cărui nume era Beltșatar; și cuvântul era adevărat, dar vremea hotărâtă era îndelungată; și el a priceput cuvântul și a avut înțelegerea vedeniei. În acele zile, eu, Daniel, eram în jale trei săptămâni întregi. N-am mâncat pâine aleasă, nici carne, nici vin nu mi-au intrat în gură, nici nu m-am uns deloc, până ce s-au împlinit trei săptămâni întregi. Iar în ziua a douăzeci și patra a lunii întâi, pe când eram pe malul râului celui mare, care este Hiddekel. Daniel 10:1-4.

Viziunea de la râul Hiddekel introduce istoria profetică a împăratului de la miazănoapte. Ea începe cu dezmembrarea imperiului lui Alexandru cel Mare, identifică oscilațiile istoriei ulterioare, în care, în cele din urmă, singurii doi antagoniști rămași din dezintegrarea fostului imperiu al lui Alexandru cel Mare sunt un împărat literal al miazăzii în opoziție cu un împărat literal al miazănoaptei. În cele din urmă, ea ajunge la istoria papalității, care devine atunci împăratul spiritual de la miazănoapte și care, la sfârșitul capitolului unsprezece, își găsește sfârșitul; Mihail se ridică, iar timpul de probă al omenirii se încheie. Sinteza simplă este că viziunea de la râul Ulai este viziunea internă a sanctuarului lui Dumnezeu și a oștirii Sale, iar viziunea de la râul Hiddekel este viziunea externă a vrăjmașului lui Dumnezeu și al poporului Său în cadrul aceleiași istorii. Ea folosește același principiu care se găsește în cele șapte biserici și cele șapte peceti din Apocalipsă.

Mulți slujitori nu fac niciun efort să explice Apocalipsa. Ei o numesc o carte nefolositoare pentru studiu. O consideră o carte pecetluită, deoarece conține consemnarea imaginilor și simbolurilor. Dar chiar numele care i-a fost dat, „Apocalipsa”, infirmă această presupunere. Apocalipsa este o carte pecetluită, dar este și o carte deschisă. Ea consemnează evenimente minunate care urmează să aibă loc în zilele de pe urmă ale istoriei acestui pământ. Învățăturile acestei cărți sunt precise, nu mistice și de neînțeles. În ea este reluat același fir profetic ca în Daniel. Unele profeții Dumnezeu le-a repetat, arătând astfel că trebuie să li se acorde importanță. Domnul nu repetă lucruri care nu au mare însemnătate. Manuscript Releases, volumul 8, 413.

Aceeași istorie internă și externă care este reprezentată în cartea lui Daniel este reluată în cartea Apocalipsei. Dincolo de lumina profetică izvorâtă din aceste două vedenii, există de asemenea o confirmare a metodologiei de interpretare biblică adoptate de William Miller și, ulterior, de Future for America. Privite corect, cartea lui Daniel, precum și cartea Apocalipsei, sunt adevărate mine de aur pentru confirmarea principiilor de interpretare profetică pe care Biblia le identifică în sine însăși.

Ulai, fiind tema internă, iar Hiddekel, tema externă, reprezintă de asemenea cele două profeții care urmau să fie desigilate la „timpul sfârșitului”. Ulai a fost desigilat la „timpul sfârșitului” în 1798,

iar Hiddekel a fost desigilat la „timpul sfârșitului” în 1989, când, așa cum este descris în Daniel unsprezece, versetul patruzeci, țările care reprezentau fosta Uniune Sovietică au fost măturate de papalitate și de Statele Unite.

Când aceste realități sunt recunoscute, atunci se poate recunoaște, de asemenea, că cele două viziuni sunt, de fapt, o singură viziune, la fel cum istoria profetică a celor șapte biserici și a celor șapte peceti reprezintă aceeași istorie profetică. Cele două viziuni devin atunci mijlocul de care S-a folosit Domnul în mișcarea trecută a primului înger și de care Se va folosi Domnul în mișcarea actuală și viitoare a celui de-al treilea înger, pentru a produce un proces de încercare, așa cum este expus în Daniel, capitolul doisprezece, versetele nouă și zece.

Și el a zis: Du-te pe calea ta, Daniele; căci cuvintele sunt ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriiți; dar cei nelegiuți vor săvârși nelegiuirea; și niciunul dintre cei nelegiuți nu va înțelege; iar cei înțelepți vor înțelege. Daniel 12:9, 10.

Ca exemplu al desigilării Hiddekelului din 1989, luați în considerare ceea ce a spus inspirația.

În Apocalipsa toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie. Aici se află complementul cărții lui Daniel. Una este o profeție; cealaltă, o revelație. Cartea care a fost pecetluită nu este Apocalipsa, ci acea porțiune a profeției lui Daniel care se referă la zilele de pe urmă. Îngerul a poruncit: «Iar tu, Daniele, ține ascunse cuvintele și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului.» Daniel 12:4. Faptele apostolilor, 585.

Atât Ulai, cât și Hidechel se referă la zilele de pe urmă, dar Adventismul a fost dispus doar să recunoască faptul că 1798 a fost „vremea sfârșitului” din cartea lui Daniel, când cartea urma să fie dezpecetluită. Totuși, partea profeției „care privește zilele de pe urmă” constă, mai precis, în ultimele șase versete ale capitolului unsprezece din Daniel, căci acele versete se încheie cu ridicarea lui Mihail atunci când se încheie timpul de probă al omenirii.

Vedenia judecării, așa cum este identificată în capitolele șapte, opt și nouă din cartea lui Daniel, a fost pecetluită până la „vremea sfârșitului”, în 1798. Lumina (pe care a produs-o vedenia de la Ulai, odată despecetluită) a fost anunțul deschiderii judecării de cercetare, nu închiderea judecării. Lumina care a fost despecetluită odată cu vedenia de la Hiddekel identifică închiderea judecării de cercetare și este, de asemenea, pasajul din cartea lui Daniel care conține „partea profeției referitoare la zilele de pe urmă”.

Desigilarea din 1798 a anunțat începerea judecării de cercetare. Desigilarea din 1989 a anunțat apropiata încheiere a judecării de cercetare. Semnătura lui Alfa și Omega este ușor de văzut în cartea lui Daniel, dar numai dacă știi ce este și ești dispus să o cauți.

În Daniel, capitolul unsprezece, versetul patruzeci și cinci, la închiderea timpului de probă, este consemnată semnătura lui Alfa și Omega. Începutul cărții lui Daniel ilustrează exact unde se încheie. Ea începe cu un război literal între Babilonul literal și Israelul literal, iar Babilonul literal este victorios.

În al treilea an al domniei lui Ioiachim, regele lui Iuda, a venit Nebucadnețar, regele Babilonului, la Ierusalim și l-a asediat. Și Domnul l-a dat pe Ioiachim, regele lui Iuda, în mâna lui, împreună cu o parte din vasele Casei lui Dumnezeu, pe care le-a dus în țara Șinear, în casa dumnezeului său; și a adus vasele în casa vistieriei dumnezeului său. Daniel 1:1, 2.

În Daniel, capitolul unsprezece, versetul patruzeci și cinci, se încheie un război spiritual între Babilonul spiritual, simbolizat prin „împăratul de la miazănoapte”, și Israelul spiritual, reprezentat de „muntele cel slăvit și sfânt”, iar Israelul spiritual este victorios asupra Babilonului spiritual.

Își va așeza corturile palatului său între mări, la muntele cel sfânt și slăvit; dar își va ajunge sfârșitul și nimeni nu-i va veni în ajutor. În vremea aceea se va ridica Mihail, marele voievod, ocrotitorul fiilor poporului tău; va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamuri și până la vremea aceea; și în vremea aceea poporul tău va fi izbăvit, fiecare dintre cei ce se vor găsi scriși în carte. Daniel 11:45; 12:1.

Cărțile lui Daniel și ale Apocalipsei sunt o singură carte:

„Cartea lui Daniel și Cartea Apocalipsei sunt una. Una este o profeție, cealaltă o revelație; una, o carte pecetluită, cealaltă, o carte deschisă. Ioan a auzit tainele pe care le-au rostit tunetele, dar i s-a poruncit să nu le scrie.” Comentariul Biblic Adventist de Ziua a Șaptea, volumul 7, 971.

Cele două cărți, care sunt o singură carte, sunt capodopera învățaturii profetice a îngerului Gabriel. Scriu aceasta știind prea bine că ceea ce Gabriel a transmis lui Daniel și lui Ioan a venit de la Isus, care a primit-o de la Tatăl. Scopul meu nu este să-l înalț pe Gabriel, ci să pun în lumină revelația profundă a dovezilor din ambele cărți, despre modul în care Alfa și Omega a conceput reguli profetice ale interpretării biblice, care urmau să fie reprezentate în cele două cărți, dacă suntem dispuși să vedem.

Vă reamintesc că, în acest punct, scopul și intenția mea nu constau în prezentarea unei interpretări a celor două profeții ale râurilor Ulai și Hiddekel. Scopul și intenția mea sunt să tratez profețiile din primele șase capitole ale cărții lui Daniel. Nu fac decât să susțin că cărțile Daniel și Apocalipsa sunt, poate, cele mai profund alcătuite cărți din Cuvântul lui Dumnezeu. Ele prezintă mesajul profetic, identificând totodată caracterul lui Dumnezeu, precum și regulile însele necesare a fi aplicate pentru ca cineva să cunoască profețiile și, de asemenea, să-L cunoască pe Cel care a rânduit profețiile.

Un alt exemplu al naturii profunde a cărților îl constituie prezentarea lui Daniel a «celor șapte vremi» din Leviticul douăzeci și șase. Profeția «celor șapte vremi» a fost și este menită să fie «piatra de poticnire» pentru poporul lui Dumnezeu, atât în Israelul antic, în mișcarea millerită a primului înger, cât și în mișcarea actuală și viitoare a celui de-al treilea înger. O «piatră de poticnire», prin definiție simplă, este ceva ce nu vezi, deși este în chip vădit acolo. Așadar, odată ce recunoști «cele șapte vremi» în cartea lui Daniel, vezi că ele sunt în mod limpede acolo, dar vezi de asemenea că sunt ascunse celor care aleg să nu vadă.

A ascunde ceva, deși se află la vedere, la nivel gramatical, este o realizare de mare profunzime; este ceva ce nu ar putea fi inserat în niciun roman de mister alcătuit de om. Este o capodoperă, căci

este acolo, limpede la vedere pentru oricine nu voiește să se poticnească, dar cu neputință de văzut pentru cei care aleg să se poticnească. Este, cum s-ar spune, „ascuns în văzul tuturor”. Este înfăptuit printr-o îmbinare a umanului cu divinul.

Fac această afirmație, căci doresc să ne reamintesc, în acest punct, că există o învățătură catolică în cadrul adventismului, cel puțin de la publicarea lucrării Questions on Doctrine în 1957, și că aceasta și-a ridicat, de asemenea, capul nelegiuit și în cadrul acestei mișcări a adevărului prezent, Future for America. Ideea este că Hristos, la întrupare, nu a luat asupra Sa firea pe care o moștenise de la Maria. Desigur, cei care susțin această învățătură nu o formulează astfel, dar totuși aceasta este ceea ce învață. O numesc o învățătură catolică, căci premisa potrivit căreia firea lui Hristos era la fel de curată ca firea lui Adam înainte ca acesta să fi păcătuit este chiar logica satanică folosită de Biserica Catolică prin învățatura așa-numitei «Neprihănite Zămisliiri». Iar dacă nu sunteți familiarizați cu învățatura păgână a «Neprihănitei Zămisliiri», ea susține că firea lui Hristos a fost alcătuită în chip supranatural, așa cum a fost firea inferioară a lui Adam înainte ca el și Eva să păcătuiască; sau, cum se pretinde, că Hristos a avut firea nepăcătoasă a lui Adam de dinainte de cădere. Aceasta învață că însăși Maria a primit în chip miraculos firea trupească necăzută a lui Adam de dinainte de a păcătui, pentru ca ea să poată fi un vas desăvârșit în care Duhul Sfânt să-L întrupeze pe Pruncul Isus în trupul ei desăvârșit.

Desigur, cei din Adventism care susțin aceeași concluzie cu privire la trupul lui Isus nu invocă niciun miracol legat de Maria, dar răstălmăcesc pasaje din scrierile Sorei White și din Biblie, pentru a susține același concept catolic. De ce tocmai am făcut o digresiune și m-am abătut de la discuția despre cartea lui Daniel? Voi răspunde la aceasta.

Structura și concepția miraculoase ale cărților Daniel și Apocalipsa au fost înfăptuite printr-o îmbinare a umanului cu divinul. Isus este Cuvântul lui Dumnezeu, iar Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Natura Sa, divină și umană, este pe deplin reprezentată în Biblie. Cuvintele ei sunt divine și conțin puterea creatoare de a transforma inimile și mințile. Acele cuvinte sunt însăși puterea care a adus toate lucrurile la existență. Dar oamenii pe care Dumnezeu i-a ales ca instrumente ale Sale în consemnarea Bibliei au fost toți păcătoși. Partea umană a ecuației este reprezentată de oameni căzuți. Biblia este o îmbinare a umanului cu divinul, iar profeții au fost păcătoși, așa cum a fost orice fiu al lui Adam. Hristos nu a păcătuit niciodată în gând, cuvânt sau faptă. Dar El a luat într-adevăr firea trupească a Mariei după patru mii de ani de degenerescență. Dacă într-adevăr ar fi luat natura trupească inferioară a lui Adam, înainte ca Adam să fi păcătuit, aceasta ar impune ca fiecare autor biblic să fi fost și el fără păcat.

Ascunderea „la vedere” a „celor șapte vremuri” în cartea lui Daniel a fost înfăptuită nu numai prin cuvintele pe care Daniel le-a consemnat, ci, în plus, prin ființele omenești căzute care au tradus Biblia King James. Ființele omenești căzute au atins de două ori cartea lui Daniel, iar ceea ce s-a înfăptuit ar fi imposibil pentru orice ființă omenească de realizat fără supravegherea providențială divină a lui Dumnezeu.

În următorul nostru articol vom începe să arătăm cum divinitatea și omenirea au ascuns cele „șapte vremuri” din Leviticul douăzeci și șase în văzul tuturor, în cartea lui Daniel, căci Dumnezeu a

cunoscut mai dinainte și chiar a rânduit ca aceasta să fie, spre încercare, „piatra de poticnire” atât pentru cei din mișcarea primului înger, cât și pentru cei din mișcarea celui de-al treilea înger.

"Lumina pe care Daniel a primit-o de la Dumnezeu a fost dată în mod deosebit pentru aceste zile din urmă. Vedeniile pe care le-a văzut pe malurile Ulaiului și ale Hidechelului, marile râuri ale Șinearului, sunt acum în curs de împlinire, iar toate evenimentele prevestite se vor împlini în curând." Mărturii pentru slujitori, 112.